

Социјална поезија – Милан Антонијевић**ПРОТИВ БУКЕ ГРАМЗИВОСТИ**

Кô трбухом је вођен
без главе је рођен,
а безглава авет сво корење сече.

Граммзивост је бука јака,
зуји, вришти, сикће, бучи,
степеништем до митарства
све вредности у понор сручи.

Нерођене деце своје
плач тај силни сав надјача
похлепом што јечи, звечи,
преко ломљеног колача.

Дај ми светла правде чисте
ти велика моћна сило,
да осветлим све те сене
самољубљем потхрањене,
рђом сувом задојене.

Свесрдно те зато молим
да хармонијом твојом пловим,
ритмом склада корак правим,
снагу твоју да најавим,
њом да алу, змију љуту

што нам воду сву прогута,
копљем Ђорђа располовим,
склоним је са нашег пута.
Ко осећа и разуме,
нараштаје своје види,
земљу, воду, небо свето
у јединство бело спаја.

Тактом срца штит он кује
да потомству заклон пружи
и да борбом часног духа
бивство своје тад одужи.

ХЕГЕМОНА

Огледала лажна поделили свима,
па сви су јунаци и раскошне принцезе.
Од логике, знања, они самохвални беже,
збијени у јато, јер исти страх их веже,
од дубина океана ван сопствене мреже.

Глупости прашина за зној ми се лепи,
док оглав свој скидам, небо своје тражим.
Муком корак правим, за дах части вапим,
од гомиле без скрупула махнито сад бежим,
на подвале неуљудних кострешим се, јежим,
режим, зубе кезим, лајем: *нека хвала*
и остајем губитник у служби морала.

Преко можданих вијуга, у опсегу видокруга,
журе на параде
прасеће бригаде.

Они сеју семе из пробавног тракта
за богату жетву морона, дилетаната,
што донеће процват хрпом доктората,
ловорима окићених дивних плагијата.

Деци својој сервирамо ласцивне идоле,
пропагандне певамо уз колевке пароле,
мудрости из инстант смеше дајемо уз оброке,
за дезерте служимо разноврсне пороке.

Будућност нам светлу дају кроз туђе животе,
духовности муте наше за фил Добош торте.
На тацни нам приносе стилове и теме
да заувек отклоне све наше дилеме.

Хегемона сису своју, нама радо нуди,
под сукњу нас скрива и заносно љуби,
за нас снове снива
док умилно пева:

*сїавајмо, сањајмо, сїавајмо, сањајмо
и онако ћеће све ѿо ѿлашиши.*

* * *

Киша кича киши кршем.
Коров клија клицом компромиса.
Конклузије клизе коруптивним каишем.
Култура кличе количином коитуса.

Информација испразних имела икебана,
имплозијом истину исисава илузијом.
Импотентне инаугурише интрига илузорна,
имитативном излизаном инацијском илустрацијом.

Тешка таштина топом тресе.
Таутологија тражи трезвених траг.
Трупћу термити туробне трасе.
Тавореће тинтаре ткају таг.

Аутократа атмосфером ахроматском аванзује,
акрепима Антихриста амбиције аспирира,
акустичне алузије анимозно аминује,
авионом алогије анологијом атерира.

НАСЛОВ ЈЕ У...

Наслага смећа у недоглед, наочиглед се шири.
Етикета безличја сваког са ревера вири.
Потлачено знање јесте наслада за бахате.

Оковани морал чека час коначне наплате.
Трагом нешта све што вреди, оста злоба и таштина.
Испод вела свих афера сакрила се сва истина.
Залепрша јато сврака да покупи све што сјаји,
Ако мислиш гласом јасно, кључаће те у потаји.
Моја земљо свето место, свако своме гради престо,
затогрцаш тако често.

О ПЕСНИКУ

Милан Антонијевић је рођен 21. фебруара 1980. године у Параћину. Школу за уметничке занатле завршио је у Шапцу, смер конзервација и рестаурација. Дипломирао је на Академији уметности у Новом Саду у класи професора Душана Тодоровића. Један је од оснивача Уметничке асоцијације Тајлин у Параћину. Члан је Удружења визуелних уметника Ужица (УВУУ).

Излагао је више пута, самостално и групно.

Песништвом, прозним текстовима и музиком бави се из хобија гајећи посебну љубав према овим видовима уметничког изражавања.

Ради као наставник ликовне културе у три школе општине Ужице: ОШ *Сћари траг* – Ужице, ОШ *Бојосав Јанковић* – Кремна и ОШ *Ђура Јакшић* – Равни.

Тренутно живи и ради у Ужицу.

Љубавна фанџазија – Борислав Баџин**ХРОНИКА ЈЕДНЕ ЉУБАВИ**

Рођена сам у Дубровнику 1715. године, у богатој трговачкој породици Срђана Бурића.

Рођена сам седамнаест минута пре брата Родомила – Рока и назвали су ме Богослова.

Легенда моје породице каже: да је се мом оцу, који је тада пловио на дубровачкој баркусији, негде у Егејском мору у близини Атоса – јавио Св. Влахо и рекао: да му је жена родила кћер и сина, које он никада неће видети, јер ће им се барка насукати на атоске гребене и нестати у бури, али да се он може спасити ако се закуне да ће сина и кћер крстити у римокатоличку веру у цркви Св. Влаха у Дубровнику.

Са шест месеци су нас одвели у цркву Св. Влаха, да нас крсте.

На самом крштењу вриштала сам из свег гласа, када су крштавали мог млађег брата, те су морали да оставе њега и прво мене да крсте; на што сам одмах престала са плачем и на запрепашћење свих присутних изговорила: *Јеехооо-вааа...*

Близу кнежевог двора нам је био дом, на оближњим отоцима Колочепу, Лопуду и Шипану отац је имао поседе и летњиковце. У нашој даљој рођачкој породици Бошковића имала сам најбољу другарицу Аницу, која је била годину дана старија од мене. Прву своју рану девојачку љубав крила сам пред десет година старијим Петром – Аничиним

братом, који нас је распамећивао читајући нам на француском, Корнеја и Молијера. Ужас прве љубавне трагедије осетила сам са тринаест година, када је Петар у двадесет другој години умро. Тек што ми је у срцу први пупољак љубави изникао, морао је да свене. До тада нисам много марила за Јосипа, млађег Петровог брата, који ме је на сахрани свога брата први пут пољубио – то нам је био први пољубац – пољубац, ледено хладних наших усана која су се спојила дрхтећи пред Танатосом.

Јосип Руђер Бошковић, већ у тим годинама био је посвећеник науке – фрањевачки ученик – исусовац. Знала сам да га свакодневно, стрпљиво чекам пред фрањевачком библиотеком, да би се прошетали Страдуном и кришом одлазили на Груж, где би се опијали у миловањима и љубљењима.

Горела сам од жеље да му се потпуно подам. Дрхтећи од страсти моје срце је за оправданост, потпуног давања, од њега тражило, да ми призна само једно – да ми призна да ме воли највише на свету. Само то сам тражила за узврат – само та реченица нас је делила од потпуног припадања једно другом. Али он никада није изговорио ту реченицу и никада нисмо водили љубав – потпуно се никада нисмо спознали, као човек и жена. Играли смо се еросом, одолевајући пред његовим највећим тајнама, док је љубав у мени расла као мајско сунце над Дубровником. Тек када је први пут одлазио за Венецију, када је марсилијана мога оца у којој је он био, кренула са пристаништа, видела сам му сузе у сјају ока и на уснама шапат у реченици – *Волим Те највише на свеѿу*. Осетила сам тада исту ону хладноћу – исти онај додир његових усана, онај дах смрти, када ме је први пут